

Daniel Kitabı - Sayı Altmış Üç

Miller'ın Şemalarının Ötesinde: İslam, Soruşturma Yargısı ve Nihai Sınama

Jeff Pippenger

2024-01-27

Bize şöyle bildirildi: "Tanrı, William Miller'ın zihnini peygamberlik sözlerine yöneltti ve Vahiy Kitabı hakkında ona büyük bir ışık verdi." Miller, büyüdüğü tarihsel bağlam nedeniyle, Vahiy'in on ikinci, on üçüncü, on altıncı, on yedinci ve on sekizinci bölümlerinde yer alan "büyük ışığı" anlamaktan alıkonuldu; çünkü bu bölümler, onun tarihsel bakış açısından göremediği peygamberî krallıkların işleyişini tanımlıyordu.

Miller'e Vahiy Kitabı konusunda verilen ışık, Kiliseler, Mühürler ve Borazanlar üzerineydi; "üç bela" olarak tanımlanan son üç Borazan da Habakkuk'un iki levhası üzerinde gösterilmiştir. Miller'e Vahiy Kitabı'nda verilen "büyük ışık", Kutsal Kitap peygamberliğinde İslam'ın rolüyle ilgilidir. Ne var ki bu "büyük ışık" bile onun tarihsel bağlamı tarafından sınırlanmıştı.

Asya'daki yedi kilise, Mesih'in kilisesinin, elçilerin günlerinden dünyanın sonuna dek, bütün dolambaçları ve dönemeçleriyle, bütün refah ve sıkıntılarıyla yedi biçimdeki tarihidir. Yedi mühür, yeryüzünün güçleri ve krallarının kilise üzerindeki icraatlarının ve aynı süre zarfında Tanrı'nın halkını koruyuşunun tarihidir. Yedi borazan, yeryüzüne, yani Roma krallığına gönderilen yedi kendine özgü ve ağır yargının tarihidir. Ve yedi kase, Papalık Roması'na gönderilen yedi son beladır. Bunlarla iç içe, yan kollar gibi dokunmuş daha birçok olay vardır ve bunlar, bütünü bizi ebediyetin okyanusunda sona ulaştırana dek peygamberliğin ulu nehrini doldurur.

"Bu, bana göre, Vahiy Kitabı'nda Yuhanna'nın peygamberliğinin planıdır. Ve bu kitabı anlamak isteyen kişi, Tanrı'nın sözünün diğer kısımları hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olmalıdır. Bu peygamberlikte kullanılan semboller ve mecazların hepsi aynı metinde açıklanmaz; bunlar diğer peygamberlerin yazılarında bulunmalı ve Kutsal Yazılar'ın diğer bölümlerinde açıklanmalıdır. Bu yüzden açıktır ki Tanrı, herhangi bir bölüm hakkında açık bir bilgi edinmek için bile bütünü incelememizi istemiştir." William Miller, Miller'ın Dersleri, cilt 2, 12. ders, 178.

Dikkat edin ki Miller, son yedi belayı Papalık Roma üzerine gelen yedi yargı olarak anladı. Papalık Roma'ya iyileşecek bir ölümcül yara verildiğini anlayamadı. Yedi borazanı, "yeryüzüne ya da Roma krallığına gönderilen yedi kendine özgü ve ağır yargının tarihi" olarak gördü, ancak putperest Roma ile Papalık Roma'nın egemenlikleri arasındaki ayrımı fark edemedi. Bu nedenle, ilk dört borazan ile son üç borazan arasındaki ayrımı görme yetisi sınırlıydı.

Miller, Roma'ya karşı getirilen yargıların pazar günü ibadetinin zorla uygulanmasına Tanrı'nın tepkisi olduğunu fark edemedi; çünkü Milleritler kendi dönemlerinde hâlâ pazar günü ibadet ediyorlardı. Miller, boruların Roma'ya yönelik yargılar olduğunu doğru biçimde tanıdı; ancak bu yargıların neden gönderildiği ve ilk dört boru ile son üç boru arasındaki ayrım ya sınırlıydı ya da

hiç yoktu. O sınırlı bakışla bile, Tanrı'nın eliyle yönlendirilen tablolarla İslam'ın üç belasının "mücevheri" yine de yer alıyordu ve bu değiştirilmemeliydi.

Aydınlanmış basiret, peygamberlik konusunda "bilge" bir öğrencinin, Tanrı'nın yalnızca Kutsal Kitap'ı kaleme alan kutsal adamlara ilham vermekle kalmayıp, Kutsal Kitap'ın King James çevirisini yapan erkeklerin çalışmalarını da yönettiğini ve O'nun da, iki kutsal şemanın hazırlanmasında aynı tür ilahi gözetimi kullandığını özellikle söylediğini fark etmesini sağlar.

Miller'in beşinci, altıncı ve yedinci Borulara (İslam) dair "mücevheri", son günlerde on kat daha parlak parlar, çünkü bu, nihai Gece Yarısı Çılgılığının konusunu belirler. Millerit tarihindeki Gece Yarısı Çılgılığının konusu, peygamberlik dönemlerinin sona erdiği tarihi ve bu anlamda son günlerin "Gece Yarısı Çılgılığı" mesajı (ki bu, Üçüncü Felaket'in İslam mesajıdır), tipolojik olarak 22 Ekim 1844 tarihiyle temsil edilmiştir. Millerit tarihinde o tarih, yakında gelecek Pazar yasasını tipolojik olarak temsil eder ve hem 22 Ekim 1844 hem de Pazar yasası, Mesih'in Zaferli Girişi'nin tamamlanışı olan çarmıhla tipolojik olarak temsil edilmiştir.

Miller'in, beşinci, altıncı ve yedinci Borazanlara ilişkin "mücevheri" (İslam), son günlerde on kat daha parlak parlıyor; çünkü son günlerin ıslahat hareketinin temasıyla uyum içinde İslam'ı tanımlar; bu tema da Üçüncü Vay'ın İslam'ıdır. Bu nedenle, yüz kırk dört binin son ıslahat hareketinin teması, önceki ıslahat hareketlerinin her birinin temasıyla örneklendirilmiştir; ister Mesih'in ıslahat hareketindeki "diriliş" teması, ister Milleritlerin tarihindeki "peygamberlik zamanı" teması, ister Davut'un ıslahat hareketindeki "Tanrı'nın sandığı" teması, ister Musa'nın ıslahat hareketindeki "antlaşma" teması olsun.

İster çarmıha gerilme olayı, ister 22 Ekim 1844 tarihi, ister ıslahatçı hareketlerin çeşitli temaları olsun, her tarih ve tema o dönemin kuşağı için hayat memmat meselesi olan bir sınama sorusunu temsil ediyordu. Miller'in, İslam'ın üç "Vay"ına ilişkin "mücevheri", on bakire benzetmesinde "yağ" üzerinden temsil edildiği gibi, hayat memmat sınavı niteliğindedir. Miller'in rüyasının başında mücevherleri güneş gibi parlıyorlardı; rüyasının sonunda ise "on kat daha parlak" parlıyorlardı. Miller'in mücevherleri, Milleritlerin tarihinde gazyağına (lambayağına) benziyordu, ama bugün o mücevherler roket yakıtıdır!

Milleritler, 11 Ağustos 1840'ta yerine gelen, İslam'a ilişkin ikinci Vay'ın zaman peygamberliğini anladılar ve doğru biçimde uyguladılar; ancak Yedinci Borazan olan üçüncü Vay'a dair anlayışları, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığı üzerine bir yargı olarak üçüncü Vay'ın gelişini göremedi; çünkü onlar beşinci bir krallığı dahi görmüyorlardı, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığını ise hiç. Yine de Miller'e verilen Vahiy üzerindeki "büyük ışık", son günlerin "Gece Yarısı Çılgılığı"nda on kat daha parlak parlayacaktır.

Habakkuk'un iki levhasında temsil edilen hakikatler, esasen geçmiş tarihte gerçekleşmiş hakikatlerdir. Çizelgeler, Miller'in bir araya getirmeye yönlendirildiği zaman peygamberliklerine dayanmaktadır ve bu zaman peygamberliklerinin hepsi 1844 yılına gelindiğinde sona ermişti. Bu zaman peygamberlikleri son günlerde daha da parlak bir şekilde parlayacaktır; çünkü bugün de Millerit tarihinde oldukları kadar isabetli oldukları görülecektir; fakat son günler için doğrudan zaman tahminleri içermezler. Bununla birlikte, geçmişte temsil ettikleri tarihlerin tekrarlayan

peygamberî tiplerini sunarlar; fakat Miller'in birkaç mücevheriyle geleceğe ilişkin tahminler doğrudan temsil edilir.

1844'te başlayan göksel tapınaktaki Mesih'in hizmeti, o iş tamamlanana kadar sürmektedir. İki bin üç yüz gün peygamberliği ve onun işaret ettiği arındırma işi, Kardeş White'ın Ulai ve Hiddekel nehirleriyle ilgili olarak belirttiği üzere, hâlâ 'yerine gelme sürecindedir'; bu nedenle o peygamberlik sözünün dünyanın sonuna ilişkin bir gerçekleşmesi vardır.

"Daniel'in Tanrı'dan aldığı ışık özellikle bu son günler için verilmişti. Şinar'ın büyük nehirleri olan Ulai ve Hiddekel'in kıyılarında gördüğü görüşler şimdi gerçekleşme sürecindedir ve önceden bildirilen bütün olaylar yakında gerçekleşecektir." Testimonies to Ministers, 112.

İki tabloda yer alan, Daniel'in yedinci ve sekizinci bölümlerindeki görülden bazı kısımlar hâlâ geleceğe aittir; çünkü her ikisi de Mesih'in tapınaktaki hizmetini tanımlar. Yine de bu iki bölümde Kutsal Kitap peygamberliğinde yer alan krallıkların tarihleri, Papalık yönetimindeki Roma'nın ölümcül yarasını almasıyla sona erer. Eller kullanılmadan dağdan kesilip çıkarılan 'taş' ve Daniel'in ikinci bölümündeki sekizinci krallık hâlâ geleceğe aittir. Ama Daniel'in ikinci, yedinci ve sekizinci bölümleriyle ilgili tablolarda gösterilenlerin çoğu yerine gelmiştir.

Mesih'in mabetteki hizmeti ve İslam'ın üçüncü "Vay"ı, esasen Milleritlerin zamanının ötesindeki peygamberlik tarihini temsil eden iki konudur. Bu iki temayla birlikte, iki çizelge tek bir zaman çizgisi üzerinde bir araya getirildiğinde tipolojik olarak temsil edilen son günlerin tarihi de vardır. Bu yapıldığında, ilk çizelgede temsil edilen 1843'teki ilk hayal kırıklığı, düzeltmesini ikinci çizelgede bulur. Birlikte, şimdi İsa Mesih'in Vahyi'nin mühürlerinin açılmasıyla bağlantılı olarak açığa çıkarılmakta olan Yedi Gök Gürlemesi'nin "gizli tarihini" ortaya koyar ve tanımlarlar.

Bu "gizli tarih" "Hakikat" üzerine kuruludur; bu, bir araya getirildiklerinde "Hakikat" kelimesini oluşturan üç İbranice harftir. Bu kelime, İbranice alfabenin birinci, on üçüncü ve son harflerinden oluşturulur ve İsa'yı yalnızca Hakikat olarak değil, aynı zamanda Alfa ve Omega olarak da temsil eder. Bu "gizli tarih" bir hayal kırıklığıyla başlar ve biter, ortasında ise isyan vardır; çünkü "on üç" isyanı temsil eden bir sayıdır.

İlk çizelgede gösterilen 1843 yılı, ilk hayal kırıklığını ve bekleme zamanının gelişini işaret eder. Bekleme zamanı, akılsız bakirelerin isyanının açığa çıktığı Gece Yarısı Çılgılığı mesajının gelişine yol açar. Gece Yarısı Çılgılığı mesajı daha sonra son hayal kırıklığına kadar ilan edilir. Gece Yarısı Çılgılığı'nın o "gizli tarihi" son günlerde harfi harfine tekrar edilir.

"Bana sık sık, beşinin akıllı ve beşinin akılsız olduğu on kız benzetmesine başvurularak söz edilir. Bu benzetme, harfiyen yerine gelmiştir ve gelecektir; zira bu zaman için özel bir uygulamaya sahiptir ve üçüncü meleğin mesajı gibi, yerine gelmiş, zamanın sonuna dek de mevcut gerçek olmaya devam edecektir." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Doğru anlaşıldığında, önceki ifade şunu ortaya koyar: Son günlerde akılsız ya da akıllı bir bakire olma ihtimali bulunan tek grup, bir hayal kırıklığı yaşamış bir grubun içindeki insanlardır. Bu hayal kırıklığı bekleme zamanını doğurur ve "harfi harfine yerine gelmiştir ve gelecektir" denilen benzetme, bir hayal kırıklığıyla başlayan bekleme zamanı sırasında bakirelerin içinde meydana

gelen etkiler üzerine kuruludur. Kentin sokağında “iki tanığı” öldüren ve onları ölüm vadisinde kupkuru ölü kemiklere çeviren o hayal kırıklığı 18 Temmuz 2020’de gerçekleşti. Adventizm, büyük ölçüde, o hayal kırıklığına dahil değildi. Hatta, “iki tanık” sokakta öldürülmüş halde yatarken, yerine gelmeyen kehaneti kutladılar. Harfi harfine demek, “harfi harfine” demektir.

Millerci hareketinin tarihinde, eski antlaşma halkı (Protestanlık) 1843’teki gerçekleşmeyen tahmini (ilk hayal kırıklığı) kutladı ve o noktada Protestanlar sınanma sürelerinin sınırını aştılar. Sınanma zamanı 11 Ağustos 1840’ta başlamıştı; ikinci Vay’ın (İslam) zaman peygamberliği yerine geldiğinde Vahiy 10’daki kudretli melek inmişti. Protestanlar, ilk hayal kırıklığında peygamberlik zamanını reddettiler; çünkü hatalı tahmin onlara artık gerçeği aramamak için bir bahane verdi. Millerci hareket tarihindeki tüm yol işaretlerinin teması “zaman peygamberliği”ydi.

11 Eylül 2001’de, Vahiy 18. bölümdeki melek, Üçüncü Vay’ın (İslam) peygamberliğinin gerçekleşmesiyle indi. Son günlerdeki tüm kilometre taşlarının teması İslam’dır. İlk hayal kırıklığı, eski antlaşma halkının bir arınma sürecinin sonunu işaretler; çünkü o noktada eski antlaşma halkına artık gerçeği aramamak için bir bahane sağlanmış oldu. Bunun ardından, son günlerin “bakireleri” için sınanma zamanı başladı; zira meleğin inişiyle başlayan eski antlaşma halkının sınanması, ilk hayal kırıklığında sona erdi. Böylece bakireler olarak temsil edilenlerin sınanması başlamış oldu ve bu sınamaya süreci eninde sonunda bakirelerin akıllı mı yoksa akılsız mı olduklarını ortaya koyacaktır.

İlk hayal kırıklığı ile son hayal kırıklığı arasında Gece Yarısı Çılgılığı’nın mesajı vardır. Milleritler için Gece Yarısı Çılgılığı mesajının teması "zaman"dı ve son günlerdeki Gece Yarısı Çılgılığı mesajının teması "İslam"dır. Miller’in rüyasında bir haykırıyla (çığlıkla) uyandırılır ve o anda mücevherleri eskisinden on kat daha parlak parlar. Son günlere ilişkin doğrudan bir kehaneti belirleyen tablolarındaki mücevherler, İslam ve soruşturma yargısıdır. Dolayısıyla, Gece Yarısı Çılgılığı’nın "mesajı"nın ve soruşturma yargısının temsil ettiği "deneyim"in sınamaları, eski antlaşma halkı için değil, son bakireler olduklarını iddia edenler içindir.

İki çizelge bir araya getirildiğinde ortaya çıkan tasvir, ilk hayal kırıklığından sonuncusuna kadar olan tarihi tanımlar ve Yedi Gök Gürlemesi’nin “gizli tarihi” yaşanırken araştırmacı yargının son işinin yerine getirildiğini ortaya koyar. Bu son iş, yüz kırk dört binin mühürlenmesidir ve Daniel dokuzdaki “sıkıntılı zamanlar”da, Vahiy on birde ulusların öfkelenmesi sırasında, Vahiy yedinci bölümdeki “dört rüzgârın tutulması” süresince, Yeşaya yirmi yedinci bölümdeki “doğu rüzgârı gününde sert rüzgârın durdurulması” sırasında ve dünyaya ölüm ve yıkım getirmek üzere kopup gitmeye çalışan “öfkeli atın zaptedilmesi” esnasında gerçekleşir. Bu peygamberlik tanıklarının tümü, kutsal çizelgelerde gösterildiği üzere, Üçüncü Vay’daki İslam’ı temsil eder.

Habakkuk’un iki kutsal tablosunun, tabloların yayımlanmasından sonra gerçekleşecek olaylara özel olarak değinen üç temel unsuru; yüz kırk dört binin mühürlenmesi, İslam ve on bakire benzetmesinin gerçekleşmesidir. Tablolar, hem bir “deneyim”in hem de bir “mesaj”ın sınamaya ve mühürleme sürecini tanımlar. Akılsız bir bakire için gerekli deneyim “içinizde Mesih, yüceliğin umudu”dur; bu, yüz kırk dört binin temsil ettiği mükemmelliği yansıtır.

Çağlardan ve kuşaklardan beri gizli kalmış olan sır, ama şimdi O'nun kutsallarına açıklanmıştır. Tanrı, bu sırrın uluslar arasındaki yüceliğinin zenginliğinin ne olduğunu onlara bildirmek istedi: bu sır, içinizdeki Mesih'tir, yücelik umudu. Biz O'nu duyuruyoruz; her insanı uyarıyor, her insanı her türlü bilgelikle öğretiyoruz ki, her insanı Mesih İsa'da yetkin olarak sunabilelim. Koloseliler 1:26-28.

Yüz kırk dört bin kişi, bir "esaretten" kurtulmuş bir insan topluluğu olarak temsil edilir. Vahiy kitabında doğrudan temsil edilen esaret, Vahiy'in on birinci bölümünde belirtildiği üzere, üç buçuk gün boyunca sokakta ölü halde kalma esaretidir. Sembolik bir ölümün esareti, Levililer yirmi altıncı bölümdeki "yedi zaman"ı temsil eder ve bu esaret, dokuzuncu bölümde Daniel'in duasında örneklendiği üzere, tövbenin tezahürünü gerektirir.

Ölü kuru kemikler diriltildiğinde, hemen bir "sancak" olarak yükseltirler. Ölüm hâlindeyken, içlerinde yücelik umudu olan Mesih yoktu. Gerekli tövbelerinin bir parçası, Tanrı'ya karşı geldiklerini ve Tanrı'nın da onlara karşı geldiğini kabul etmeleriydi. Peygamberce belirlenen koşulları yerine getirdiklerinde Mesih "ansızın Tapınağına gelir" ve o zaman yükseltilen o sancağın bir parçası olabilmek için gereken "deneyim" kazanılır.

İki tablo bir araya getirildiğinde tasvir edilen "deneyim", göksel tapınakta Mesih'in son işiyle gerçekleştirilir. Bu "deneyim", "görünüş" görünümü olan "mareh" ile temsil edilir. Gerekli olan "mesaj", peygamberî tarihe ilişkin "chazon" görünümüdür. Bu "mesaj", üçüncü Vay'daki İslam tarafından getirilen, isyankâr bir dünya üzerine yaklaşan Tanrı yargısının mesajı olarak tanımlanır.

1856'da Rab, Adventizm içinde ruhsal Yeruşalim'in yeniden inşasını tamamlamak istedi. 1798'den 1844'e kadar üç meleğin gelişiyile, Millerci tapınak, Habakkuk'un ikinci bölümünü yerine getiren 1843 ve 1850 tarihli iki öncü çizelgedeki peygamberlik gerçekleriyle temsil edildiği üzere, Miller'in rüyasında "mücevherler" olarak temsil edilen temeller üzerine inşa edilmişti. Sonra halkını Yedinci Gün Sebti yasasının duvarını inşa etmeye yöneltti ve "yürünecek yol"un işini tamamlamak üzere onları kadim İsrail'in "eski yolları"na geri döndürdü. ANCAK, o eski yol, onları sınamak ve ayırmak üzere tasarlanmış bir öğretiyi, bir peygamberliği içeriyordu. 1863'te Adventizm "yedi zaman" sınavında başarısız oldu ve Laodikya'nın çölünde dolaşmaya başladı.

22 Ekim 1844, yakında gelecek Pazar yasasını simgeler; ve Pazar yasasında, Daniel'in belirttiği üzere, sıkıntılı zamanlarda sokağın ve surun tamamlanmasını ifade eden kırk dokuz yılın temsil ettiği iş tamamlanacaktır.

Öyleyse bil ve anla ki, Yeruşalim'i onarmak ve yeniden inşa etmek için buyruk çıktığı andan Mesih Önder'e kadar yedi hafta ve altmış iki hafta geçecek; sokak yeniden yapılacak, sur da; hem de sıkıntılı zamanlarda. Daniel 9:25.

Bütün peygamberler birbirleriyle hemfikirdir ve Daniel'deki "sıkıntılı zamanlar" da üzerinde durduğumuz Early Writings'teki pasajda tespit edilmiştir.

O sırada, kurtuluş işi sona ererken, yeryüzüne sıkıntı gelecek ve uluslar öfkelenecek, fakat üçüncü meleğin işini engellememeleri için dizginlenecekler. O zaman 'son yağmur' ya da Rab'bin huzurundan gelen ferahlık gelecek; üçüncü meleğin gür sesine güç vermek ve son yedi

bela döküldüğünde ayakta durabilmeleri için azizleri hazırlamak üzere. Erken Yazılar, 85.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Gerçeği benimsediğini söyleyenler Şeytan'a hizmet ettikleri sürece, onun cehennemî gölgesi Tanrı'yı ve göğü görmelerini engelleyecektir. İlk sevgisini yitirmiş olanlara benzeyecekler. Ebedî gerçeklikleri göremezler. Tanrı'nın bizim için hazırladığı şey Zekeriya'nın 3 ve 4. bölümlerinde ve 4:12-14'te tasvir edilmektedir: "Ben yine cevap verip ona dedim: Bu iki altın boru aracılığıyla içlerinden altın yağını boşaltan bu iki zeytin dalı nedir? O bana cevap verip dedi: Bunların ne olduğunu bilmiyor musun? Ben de dedim: Hayır, efendim. O zaman dedi: Bunlar bütün dünyanın Rabbi'nin yanında duran iki meshedilmiş kişidir."

Rab kaynak bakımından sınırsızdır. Onda hiçbir imkân eksikliği yoktur. Etrafımızı karanlık gölgelerin sarmasının nedeni, iman eksikliğimiz, dünyeviliğimiz, boş konuşmalarımız, konuşmalarımızda açığa çıkan imansızlığımızdır. Mesih, ne sözde ne de karakterde, bütünüyle güzel Olan ve on binler arasında en yüce Olan olarak açığa çıkarılmıyor. Ruh kendini boş gurura yükseltmekten hoşnut olduğunda, Rab'bin Ruhu onun için pek az şey yapabilir. Kısa görüşlü bakışımız gölgeyi görür, ama ötesindeki yüceliği göremez. Melekler, bağlarını koparıp bütün yeryüzünün üzerinden hızla atılmak, geçtiği her yerde yıkım ve ölüm taşımak isteyen öfkeli bir at olarak tasvir edilen dört rüzgârı tutuyor.

"Ebedî âlemin tam eşiğinde uyuyup kalacak mıyız? Uyuşuk, soğuk ve ölü mü olacağız? Ah, keşke kiliselerimizde, halkının üzerine üflenmiş olan Tanrı'nın Ruhu ve soluğu bulunsaydı da ayakları üzerinde dursalar ve yaşasalardı. Yolun dar, kapının ise sıkı olduğunu görmemiz gerekir. Fakat o dar kapıdan geçerken, onun genişliği sınırsızdır." Manuscript Releases, cilt 20, 217.